

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2009 r. — Donau Chemie przeciwko Komisji

(Sprawa T-406/09)

(2009/C 312/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Donau Chemie AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci S. Polster, W. Brugger i M. Brodey)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji K(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. w sprawie COMP/39.396 — węgiel wapnia i odczynnik na bazie magnezu dla przemysłów stalowego i gazowego, w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącą,
- tytułem żądania pomocniczego wyraźne i odpowiednie zmniejszenie wysokości grzywny nałożonej na skarżącą przez Komisję w zaskarżonej decyzji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zwraca się przeciwko decyzji Komisji K(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. wydanej w sprawie COMP/39.396 — węgiel glinu i odczynnik na bazie magnezu dla przemysłów stalowego i gazowego. W zaskarżonej decyzji na skarżącą i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywnę z powodu naruszenia przez nie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia EOG. Zdaniem Komisji skarżąca brała udział w trwałym naruszeniu mającym miejsce w sektorach węgla wapnia i magnezu na terytorium EOG i w ramach UE, w Hiszpanii, Portugalii, Irlandii i Zjednoczonym Królestwie, które to naruszenie polegało na podziale rynków, uzgodnieniach dotyczących ilości, podziale klienteli, ustalaniu cen i wymianie poufnych informacji gospodarczych dotyczących cen, klientów i poziomu sprzedaży.

Celem uzasadnienia skargi skarżąca podnosi naruszenie traktatu WE i przepisów znajdujących zastosowanie przy jego wykonaniu, przedstawiając w szczególności następujące zarzuty:

- niezgodne z prawem obliczenie podstawy grzywny i podlegającej ustaleniu na podstawie pkt 25 Wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾ dodatkowej kwoty grzywny,
- niezgodne z prawem nieuwzględnienie okoliczności łagodzących przy ustalaniu grzywny,

— niezgodne z prawem zastosowanie obwieszczenia Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych⁽²⁾, ponieważ zmniejszenie grzywny zastosowane wobec skarżącej jest zbyt małe w kontekście przedstawionego przez nią wniosku,

— naruszenie zasad równego traktowania i proporcjonalności przy ustalaniu grzywny,

— niezgodne z prawem nieuwzględnienie zmniejszenia grzywny ze względu na sytuację ekonomiczną na podstawie pkt 35 Wytycznych lub szczególnych okoliczności na podstawie pkt 37 Wytycznych,

— naruszenie art. 253 WE poprzez braki w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien na podstawie art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

⁽²⁾ Dz.U. 2002, C 45, s. 3.

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2009 r. — Neubrandenburger Wohnungsgesellschaft przeciwko Komisji

(Sprawa T-407/09)

(2009/C 312/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Neubrandenburger Wohnungsgesellschaft mbH (Neubrandenburg, Niemcy) (przedstawiciele: M. Núñez Müller i J. Dammann, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (D/53320) z dnia 29 lipca 2009 r.;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 88 ust. 2 WE, Komisja uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 88 WE i rozporządzenia WE nr 659/1999, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca kwestionuje decyzję Komisji D/53320 z dnia 29 lipca 2009 r. dotyczącą postępowania CP 141/2007 — Niemcy, potencjalna pomoc dotycząca prywatyzacji mieszkań w Neubrandenburg. W decyzji tej Komisja stwierdza wstępnie, że umowy zawarte przez stronę skarżącą w ramach prywatyzacji mieszkań komunalnych w Neubrandenburg, będące przedmiotem skargi wniesionej przez nią do Komisji, nie zawierają elementów pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

Tytułem żądania ewentualnego, strona skarżąca żąda stwierdzenia, że nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego, Komisja uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 88 ust. 2 WE.

W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym strona skarżąca utrzymuje, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji ze względu na to, że Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 88 ust. 2 WE, chociaż w trakcie wstępnego postępowania wyjaśniającego, wszczętego w następstwie skargi wniesionej do Komisji przez stronę skarżącą, Komisja napotkała poważne trudności w ocenie kwestii zgodności spornych środków ze wspólnym rynkiem. Zgodnie z zarzutem drugim Komisja naruszyła art. 87 ust. 1 WE stwierdzając, że sporne umowy nie zawierają elementów pomocy państwa. Komisja nadużyła także przysługujące jej uprawnienia dyskrecyjne. Na koniec podnoszony jest zarzut, że zaskarżona decyzja nie została dostatecznie uzasadniona, przez co został naruszony art. 253 WE.

W uzasadnieniu skargi na beczynność, którą wniesiono tytułem żądania ewentualnego, strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W zarzucie pierwszym strona skarżąca twierdzi, że pomimo wystosowania formalnego wezwania do działania zgodnie z art. 232 ust. 2 WE Komisja wstrzymywała się od interwencji w trakcie wstępnego postępowania wyjaśniającego ze względu na trudności napotkane przy ocenie spornych umów, podczas gdy była zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego na mocy art. 88 ust. 2 WE. W zarzucie drugim strona skarżąca podnosi, że nie przystępując do wszczęcia postępowania Komisja naruszyła ponadto art. 4 ust. 4 rozporządzenia WE nr 659/1999⁽¹⁾ ze względu na to, że w trakcie wstępnego postępowania wyjaśniającego Komisja miała powody mieć wątpliwości co do zgodności spornych umów ze wspólnym rynkiem. W zarzucie trzecim strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła przewidziany w art. 87 i 88 WE podział kompetencji w zakresie kontroli pomocy państwa pomiędzy nią a sądami krajowymi ze względu na to, że Komisja wszczęła postępowanie wyjaśniające tylko w zamiarze jego odroczenia, oczekując na zakończenie równoległego postępo-

wania toczącego się między stroną skarżącą a beneficjentami pomocy przed sądami krajowymi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 października 2009 r. — ancotel przeciwko OHIM — Acotel (ancotel)

(Sprawa T-408/09)

(2009/C 312/55)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ancotel GmbH (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Truelsen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Acotel SpA (Rzym, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 19 czerwca 2009 r. (sprawa R 1385/2008-1)
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „ancotel” dla usług z klas 35 i 38 (zgłoszenie nr)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Acotel SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: w szczególności zarejestrowany we Włoszech graficzny znak towarowy nr 643 751 i graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 1 442 268 „ACOTEL” dla towarów i usług z klas 9 i 38

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ ze względu na to, że w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).